

„Idet Landssthinget anseer det for ønskeligt, at der, inden der skrives til ved Lov at ordne eller dog grundlægge Folkekirken Forsætning, endnu gives Tid og Leilighed til yderligere Opklaring af Forestillingerne om dette Anliggende, saaledes at Loven kan støtte sig til en mere udbredt og stærkere Erkjendelse af Nødvendigheden af Sagens Ordning og til større Medvirkning af kirkelig Gifaring, og antager, at den stedfundne Behandling af det indbragte Lovforslag har ydet Bidrag til saadan Opklaring, gaar Thinget over til den næste Sag paa Dagsordenen.“

Jeg skal lade omdele trykte Exemplarer af dette Forslag. Det andet Forslag til en motiveret Dagsorden er fra den 3die Landssthingsmand for 1ste Kred (B l o c h) og lyder saaledes:

„Idet Landssthinget antager, at Kirkeforsætningsagen for Tiden ikke vil kunne vinde Mere ved en fortsat Behandling paa Rigsdagen, men at der, inden der skrives til dens Afgjorelse, endnu bør gives Tid og Leilighed til en grundigere Forberedelse deraf, for at den endelige Afgjorelse maa kunne støtte sig til en større Aerkjendelse og Deeltagelse, saavel hos Rægsstanden som hos Geistligheden, og, idet Thinget forventer, at Ministeren for Kirke- og Underviisningsvæsenet, saasnart han saaledes finder Sagen moden til Afgjorelse, vil forelægge Rigsdagen et Forslag til Lov, hvorved Folkekirken Forsætning ordnes, gaar Thinget over til den følgende Sag paa Dagsordenen.“

Paa Grund af disse Forslag, der ifølge deres Natur have Prioritet, vil der nu foreløbig ikke længere være Tale om Behandlingen af Sagens Realitet. Det er altsaa disse Forslag, som nu ville være Gjenstand for Afgjorelse. Der som enten det ene eller det andet af dem maatte antages, er dermed Sagen afgjort. Antages intet af Forslagene, gaar vi atter tilbage til Behandlingen af Sagen i dens Realitet.

Den 4de Landssthingsmand for 1ste Kred har Ordet.

Madvig: Da, som den ærede Formand har bemærket, Forhandlingerne over Sagens Realitet nu ere standsede ved de to indbragte Forslag til motiverede Dagsordener, er det vel nu saa, at vi dog ikke kunne afgjøre de Spørgsmaal, der ere reiste ved Dagsordenerne, uden at komme ind paa Sagens Realitet; men jeg troer ikke, at der derved er tilvelebragt paa dette Standpunkt af Forhandlingerne nogen Forvirring, idet Spørgsmaalet om Lovens Vedtagelse og Spørgsmaalet om at vedtage disse Dagsordener falde sammen i det Væsentlige. At jeg har indbragt et saadant Forslag, som nu foreligger, vil ikke have kunnet overraske nogen af Thingets Medlemmer efter hvad jeg yttrede ved Sagens 2den Behandling, hvor jeg jo forpligtede mig til at fremkomme med et saadant Forslag. Det gjør mig ondt, at et andet æret Medlem af Thinget tillige har troet at maatte forelægge et andet Forslag; da jeg er bange for, at derved vil optaae en Afspillelse af Stemmerne, der ellers vilde blive afgivne i den samme Tanke og for det samme Resultat. Da jeg havde conciperet mit Forslag, overveiede jeg, hvorvidt der var Grund til at gjøre saadanne Forandringer, som kunde tilfredsstille det Medlem, der har indbragt det andet Forslag. Jeg har gjort Modificationer i hvad jeg oprindeligt havde nedskrevet; men jeg har ikke kunnet gjøre saadanne, som ønskedes, og jeg skal først berøre dette foreløbige Punkt. Jeg ønskede at holde alle Spørgsmaal, som kunde have Udseende af at yttre Tillid eller Mistillid til Ministeren, udenfor denne Sag, og dernæst har jeg ikke kunnet undlade — jeg troer, det er retfærdigt og billigt — at optage i Forslaget en Aerkjendelse af de her stedfundne Forhandlinger og deres Betydning. Naar jeg nu har indbragt et saadant Forslag, er Grunden dertil jo allerede væsentligt antydet ved, hvad jeg har yttret i Udvalgets Betænkning; men jeg anseer det dog for min Pligt lidt udførligere at begrunde, hvad jeg der har antydet. Jeg har allerede sagt, at det er væsentligt Betimelighedshensynet, der har bevæget mig til at stille dette